

láře z roku 1798. Za takovýto pramen práva nelze tu zejména uznati žádné výnosy býv. místodržitelství resp. zsp-ou vydané po roce 1868, neboť cit. zákonem z r. 1868 ponecháno státní správě, — jak shora uvedeno — pouze vydání s a z e b pro vybírání této taxy, nikoli však vydávání normativních předpisů o tom, zda a od koho se taxa ta vybíráti smí.

Poněvadž pak — jak rovněž již uvedeno — cit. zákon žádného ustanovení o posléze uvedené otázce nemá, dlužno otázku tu řešiti výhradně ze znění cit. dekretu z roku 1798. Dekret tento stanoví: »Od cizích kupců, d o s t a v u j í c í c h se do města Karlových Varů během lázeňského období, včetně těch, kteří tu mají sice právo měšťanské, ale nemají tu vlastního domu, nýbrž se v Karlových Varech z d r ž u j í jen v lázeňském období, může býti požadován vyšší tržní poplatek.«

Tu budiž ještě připomenuto, že ze shora cit. starších výnosů min. obch. i býv. c. k. místodržitelství lze bezpečně vyvoditi, že výraz »tržní poplatek«, jehož posléze cit. dvorní dekret užívá, změnil se během času v označení »obchodní taxa«, že však jde tu o pojem totožný.

Ze znění shora cit. dekretu je tedy patrné, že obchodní taxa smí býti vybírána pouze od cizích obchodníků. Co rozuměti jest těmito cizími obchodníky, to praví dekret sám. Jsou to oni obchodníci, již se dostavují do Karlových Varů pouze během lázeňského období. Z dodatku pak, jenž ani měšťany neosvobozuje od placení této taxy, zdržují-li se v Karlových Varech pouze po dobu lázeňského období, jest zřejmo, že trvalé zdržování se t. j. trvalé řádné bydliště v místě i mimo lázeňskou sezonu jest momentem, kterýž obchodníka za všech okolností — třebaš měl zde obchod svůj otevřený pouze po dobu lázeňské sezony — kvalifikuje za obchodníka domácího (a contrario cizího) a v důsledku toho sprostuje ho povinnosti platiti obchodní taxu.

V daném případě žal. úřad vycházejí z mylného právního názoru zamítl odvolání st-lčino domáhající se osvobození od placení obchodní taxy jedině z toho důvodu, že majitelka fy živnost v M. L. po celý rok neprovozuje, a nechal v důsledku toho nepovšimnutou otázku st-lkou během řízení uplatňovanou, že totiž v M. L. se trvale i mimo sezonu zdržuje.

Slušelo proto rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

č. 4820.

Živnostenské právo: * Retušování a zvětšování fotografií osob není výlučným oprávněním řemeslné živnosti portrétní fotografie.

(Nález ze dne 23. června 1925 č. 12.556).

V ě c: Maxmilian B. v K. (adv. Dr. Zdeněk Krblich z Prahy) proti ministerstvu obchodu o zrušení živnostenského listu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l oznámil podáním z 21. května 1920 osp-é v K., že bude provozovati živnost »malování, retušování, zvětšování portrétů« se stanovištěm v K. a dodal, že živnost tu dosud provozoval v N. Tato opověď byla vzata na vědomí, a st-li vydán živn. list z 22. května 1920.

Zsp v Praze rozhodnutím z 2. října 1922 zrušila ke stížnosti společenstev fotografů pro obvod obch. a živn komory v Praze a v Plzni na základě ustanovení 4. odst. § 146 živn. ř. tento živn. list z moci úřední, protože st-l nepodal průkazu způsobilosti pro řemeslnou živnost, kterou provozuje na základě tohoto živn. listu. Osp-é bylo uloženo, aby stranu poučila, že činnost uvedená ve zrušeném živn. listě byla by živností svobodnou, kdyby nebyla provozována cestou fotografickou, chemickou nebo mechanickou.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obch. odvolání z rozhodnutí zsp-é podanému z důvodů nař. rozhodnutí a také proto, že prohlášením portrétní fotografie za živnost řemeslnou stal se řemeslným celý proces fotografický; retušování a zvětšování portrétů dlužno považovati za část tohoto procesu. Pokud však jde o malování portrétních fotografií, vyslovil žal. úřad, že činnost ta jest svobodnou, protože kolorování není součástí fotografického procesu.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

V daném případě není sporu o tom, jaký jest rozsah živn. oprávnění st-lova, a jakou činnost mohl by na základě uděleného mu živn. listu vyvíjeti, nýbrž na sporu je jediné otázka, je-li retušování a zvětšování portrétů výlučným oprávněním těch, kdož opověděli živnost fotografování podobizen, jež min. nařízením z 12. prosince 1911 č. 226 ř. z. prohlášena byla za živnost řemeslnou, či může-li ona činnost sama o sobě tvořiti též obsah živnosti svobodné.

Pro posouzení této otázky jest rozhodno znění cit. min. nař., kterým byla živnost fotografování pobodizen prohlášena za živnost řemeslnou.

Podle tohoto nařízení se prohlašuje fotografické zhotovování portrétů za živnost řemeslnou. Podle přirozeného významu těchto slov, jenž v cit. nařízení není jinak zevrubněji determinován, záleží tato živnost v braní fotografických snímků o sobě nebo mrtvol, tedy v optickém zachycování jich na fotografickou desku. Jediné tato činnost je vyhrazena řemeslné živnosti fotografické a tvoří její podstatný obsah. Úkonem tímto arci není fotografický proces ukončen, nýbrž musí následovati celá řada dalších prací, aby fotografický obraz byl zhotoven. Veškeré tyto další práce, k nimž patří i retušování a případně zvětšování fotografií, může ovšem portrétní fotograf prováděti, leč z toho neplyne ještě nutný závěr, že tyto další úkony je jedině on smí předsevzítí a nikdo jiný.

Poněvadž v daném případě odňal žal. úřad st-li živn. list na retušování a zvětšování portrétů, vycházejí z mylného názoru, že činnost ta vyhrazena je těm, kdož nabyli živn. oprávnění dle min. nař. č. 226 z r. 1911, byla nař. rozhodnutí na tomto mylném právním názoru založené zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4821.

Živnostenské právo: I. * Usnesení živn. společenstva o délce doby učební vázáno jest dle § 114 lit. b) živn. řádu na souhlas živn. úřadu i tehdy, když se pohybuje v mezích § 98 a) živn. ř. Souhlas ten může úřad odeprítí také z toho důvodu, že doba učební nebyla vhodně a účelně stanovena. — II. * Živn. společenstvo není oprávněno stanoviti, že členové jeho smějí přijmouti do učení jen